

Sąd – krino, krisis, krima

„...mieć niezachwianą ufność w dzień sądu”

Pytanie. W ostatnim numerze Watch Tower zauważyliśmy, że znaczenie wyrazu *krino* odnosi Brat do sądu. Czy odnosi się Brat do jego znaczenia w grece? Ja nie znajduję tego słowa przetłumaczonego jako „sąd” w naszej Common Version English Bible.

Odpowiedź. Z pewnością *krino* to wyraz grecki i jego znaczenie w tym języku jest takie, jak staraliśmy się pokazać. Wyraz ten pojawia się więcej razy niż *krima* i *krisis* razem wzięte i jest różnie tłumaczony w naszej Biblii (Common Version): sędzia, zakończyć, potępiać, zarządzenie, postanawiać, przekłety, zarządzać, wyrok. W każdym przypadku odnosi się ono do znaczenia sądu lub próby. Jest to wyraz użyty przez naszego Pana, kiedy mówi o nagrodzie, która czeka apostołów: „Usiądziecie na dwunastu stolicach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela”. Tego samego słowa używa apostoł Paweł, gdy mówi o przyszłej pracy Kościoła: „Czy nie wiecie, że święci świat sądzić [*krino*] będą? A jeśli wy świat sądzić [*krino*] będziecie ... Czy nie wiecie, że aniołów sądzić [*krino*] będziemy?” – Mat. 19:28; Łuk. 22:30; 1 Kor. 6:2-3.

Pytanie. Czy uważa Brat definicje słów *krisis*, *krima* i *krino*, podane w *Konkordancji Stronga*, za wiarygodne?

Odpowiedź. Tak. Można się o tym przekonać, śledząc użycia tych słów w Nowym Testamencie. Jakkolwiek definicja, która jest niezgodna z tam podanymi, nie mogłaby być zastosowana do każdego tekstu, w którym pojawiają się te słowa. To jest najlepszy sposób, by sprawdzić jakąkolwiek definicję, ktokolwiek ją podaje: zbadać ją przez sprawdzenie wersetów, w których pojawia się dany wyraz.

Podamy teraz definicje tych słów pochodzące z *Greckiego Leksykonu Liddela i Scotta* (nasze komentarze umieszczamy w nawiasach).

Krma. „Decyzja, zarządzenie, sąd” – w Nowym Testamencie użyty jako „potępienie, wyrok”. [Ten wyraz zdaje się nie zawierać znaczenia próby, z wyjątkiem w przeszłości. Dotyczy i oznacza wyrok.]

Krisis. (1) „Oddzielanie, rozdzielanie: wybór jednego z dwóch.” (2) „Decydowanie, określanie, sądenie, sąd”. [Ten wyraz ma znaczenie decyzji kończącej próbę, która jest ostateczna i nieodwołalna.]

Krino. (1) „Oddzielać, rozłączać, rozdzielić na poły,

ułożyć w kolejności, urządzić.” (2) „Dowiadywać się, rozpatrywać, dociekać”. [Ten wyraz odnosi się całkowicie do próby, doświadczania czy oceny, a nie oznacza ostateczności decyzji.]

W rzeczy samej *krino* jest słowem, od którego pochodzą *krma* i *krisis*. (1) *Krino* dotyczy okresu doświadczania, prób i poprawy (teraz i w przyszłym wieku). (2) *Krisis* wskazuje na decyzję lub czas decyzji. „Żniwo” żydowskie było właśnie takim czasem decyzji, czyli *krisis* dla cielesnego Izraela: terazniejsze „żniwo” jest czasem decyzji, czyli *krisis* dla nominalnego duchowego Izraela. Cały Wiek Tysiąclecia będzie czasem decyzji, czyli *krisis* dla całego rodzaju ludzkiego, kończąc *krino*, czyli czas próby tego Wiekus czasem „żniwa” decyzji albo *krisis* (tłum. dosłowne; prawdopodobny sens: „kończąc *krino*, czyli czas próby tego Wiekus żniwem, czasu decyzji albo *krisis*” – czyli żniwem Wiekus Tysiąclecia, przyp. tłum.). (3) *Krma* odnosi się do ostatecznego i nieodwołalnego wyroku na czyniących zło. Można porównać te określenia z wyrazami występującymi w Nowym Testamencie i przekonać się.

Pytanie. Jeśli „Ojciec nikogo nie sądzi [*krino*], lecz wszelki sąd [*krisis*] przekazał Synowi, aby wszyscy czcili Syna, jak czczą Ojca”, to czy nie oznaczałoby to, że nie ma żadnego rodzaju sądu wykonywanego bezpośrednio przez Ojca podczas Wiekus Ewangelii?

Odpowiedź.

Tak.

Pytanie. Jeśli nasz Pan Jezus nie wykonuje teraz żadnego sądu ani naprawy Kościoła, ale musi czekać i rozpocząć swój sąd (*krisis*) nad światem w Wiekus Tysiąclecia, to czy nie oznaczałoby to, że Kościół nie jest na sądzie (*próbie*) podczas Wiekus Ewangelii? I czy takie twierdzenie nie byłoby nierozsądne?

Odpowiedź. Odpowiadam: Tak – na obydwa pytania. Jedyne rozwiązanie tego problemu, jedyny sposób, by pogodzić te wyrażenia z Pisma Świętego, jest taki, jak przedstawiliśmy w ostatnim artykule.

Pokazaliśmy tam, że CAŁY *krisis* albo decyzja zostały powierzone Synowi, jednak Syn nie korzystał z przywileju *krisis* aż do czasu żniwa, na końcu tego Wiekus. Od tej pory On korzysta z mocy *krisis* w odniesieniu do Kościoła i świata – nagradzając swych wiernych i przynosząc czas wielkiego ucisku na niewiernych w Kościele i na świat. Już znajdujemy się w tym czasie (*krisis*) – tysiące „padają” – „któż się osto?” Bardzo niewielu pokornych i wiernych – „Nigdy się nie potkniecie. W ten

sposób będziecie mieli szeroko otwarte wejście do wiekuistego Królestwa Pana naszego i Zbawiciela Jezusa Chrystusa” (2 Piotra 1:10-11). Dlatego Jan mówi o tej klasie: „W tym miłość do nas doszła do doskonałości, że możemy mieć niezachwianą ufność w dzień sądu” – *krisis* (1 Jana 4:17).

Chociaż cały sąd (*decyzja, krisis*) został oddany Synowi, istnieje tylko jeden tekst, który mógłby choćby sugerować wykonywanie sądu *krisis* (decyzji) przez naszego Pana w tym Wiek. Jest to wypowiedź apostoła Pawła: „Grzechy niektórych ludzi przedtem są jawne i uprzedzają na sąd (*krisis*)” (1 Tym. 5:24). To zdaje się miałoby znaczyć, że chociaż decyzja naszego Pana odnośnie większości członków Kościoła nie zostanie objawiona a do czasu „niwa” obecnego Wiek, to jednak były wyjątki w tym względzie i o nich Apostoł wspomina w Licie do Hebrajczyków 6:4-6 i 10:26-29. Jednak wyrzucenie wielu do ciemności zewnętrznych *teraz*, z powodu niewierności Słowu Pańskiemu lub jego duchowi miłości, *nie jest takie odosobnione*; ponieważ czas *krisis* nadszedł, a to ma znaczyć, że ostateczny wyrok (*krima*) dla niektórych nadszedł, ponieważ Apostoł oświadcza: „Nadszedł bowiem czas, aby si rozpocząć sąd (*krima, wyrok*) od domu Bożego” – 1 Piotra 4:17.

Jednak jeśli chodzi o sąd, ocenę lub sprawdzanie (znaczenia słowa *krino*), nie czeka on aż do „żniwa”, ale trwa przez cały ten Wiek, w Kościele. Jest to właściwie jedyny rodzaj sądu, który trwa. Pan Jezus o tym właśnie sądzie powiedział: „Bo Ojciec nikogo nie sdzi (*krino*)” (Jan 5:22). Kto zatem sprawuje sąd *krino*? Odpowiadamy, że *krino* (próba lub próbny sąd), tak jak *krisis* (decyzja), został powierzony Synowi przez Ojca. Cała władza na niebie i na ziemi w odniesieniu do rodzaju ludzkiego została powierzona Synowi – Ojciec pozostawia tę sprawę w Jego rękach (Hebr. 4:10; Jan 5:17).

Pan daje nam swoje Słowo, swoje nauczanie, mówiąc: „Albowiem ktokolwiek by się wstydził za mię i za słowa moje, za tego się Syn człowieczy wstydził będzie, gdy przyjdzie w chwale swej”. Nauczanie wielkiego Nauczyciela i jego wybranych dwunastu apostołów jest kryterium albo zasadą sądu (*krino*) dla Jego naśladowców, którzy przez swoją wierność lub niewierność tym naukom mogą sdzić (*krino*) siebie. Apostoł używa słowa *krino* do czci osób, do których się zwraca: „Sądzicie się (*krino*) być niegodnymi żywota wiecznego” – Dzieje Ap. 13:46. Kolejny raz Apostoł mówi do Kościoła: „Bo gdybyśmy się sami rozsądzali (*dia-krino* – dokładnie zweryfikować, ganić, sądzić), nie byłibyśmy sądzeni (*krino*). Lecz gdy sądzeni (*krino*) bywamy od Pana, bywamy ćwiczeni, abymy z światem nie byli *potępieni* (*kata-krino* – na próbie)” – 1 Kor. 11:31-32. Czy Apostoł odnosi się tutaj do Niebieskiego Ojca przez określenie Pan, czy te do naszego Pana, Jezusa? Bezsprzecznie do tego drugiego, ponieważ jego słowa muszą współgrać ze

słowami naszego Pana, Jezusa: „Bo Ojciec nikogo nie sdzi (*krino*)” – Jan 5:22. To uczy nas, że oprócz swojego Słowa Pan daje osobiste kierownictwo, napraw i karanie dla tych, którzy swoim sercem szukają, jak podążać Jego śladami.

Ponadto Aposto używa tego rodzaju sdu (*krino*) w Kościele wanie jako *Aposto*, szczególny przedstawiciel naszego Pana i czyni to w Jego imieniu. Czytamy: „Prze-to ja, aczem odległy ciałem, lecz przytomny duchem, juem jakobym by przytomny, osdzi (*krino*) tego, który to tak popeni” – 1 Kor. 5:3-5. Gani on Koció za brak *osdzania* i potpienia takich osób spośród siebie, o których wiadomo, że yj w grzechu i najbardziej stanowczo nakazuje osdzenie w takim przypadku, oraz aby ci, którzy oka si winnymi, nie byli więcej nazywani „brami”. Rozwizujc bdn interpretacj jego poprzedniego przekazu, e Koció ma odstpowa od sprawców za nie wyznajcych Chrystusa, mówi on (parafrazujemy jego sowa): Nie jest moj spraw osdza (*krino*) tych, którzy s poza Kocioem. Moim zarzutem w stosunku do was jest to, e unikacie osdzania (*krino*) tych, którzy s czci braci Chrystusowej. Tych, którzy s poza Kocioem, bdzie sdzi Bóg (*krino* – w swoim czasie i na swój sposób – Dzieje Ap. 17:31). Usucie tego, który jest zy, z porodka siebie – por. 1 Kor. 5:9-13.

Myl, e Koció jest zobowizany pilnowa postpowania tych, których nazywa „brami”, oraz rozstrzyga (*krino, sdzi*) nieporozumienia poród siebie, jest jasno okrelona przez Apostoa w jego rozprawie nastpujcej po powyszej zapisanej naganie (1 Kor. 6:1-6). Zwraca on uwag, e Paski lud nie powinien myle o chodzeniu do sdów przed wieckich sdziów, by rozstrzyga spory midzy „brami”. W tym przypadku uywa on sowa *krino* (sdzi, rozpatrywa) i pyta czy nie ma midzy nimi osoby, na której mdroci mogliby polega i ironicznie sugeruje, e jeli utracili oni zaufanie do swoich wodzów, których „wyznaczy” im Pan dla tego rodzaju spraw, to powinni chocia wybra na sdziów *najmniej powaanych* w Kociele jako lepszych ni sd niewiernych. W ten sposób zawstydza ich on i przekonuje, e jeli nie ufaj oni sobie nawzajem, to niech przynajmniej nie pokadaj wiksze go zaufania w ludziach z zewnetrz, ale raczej niech cierpi zo i krzywd, a nie zniewaa j Koció i jego Gow, Pana.

To sdzenie Kocioa przez jego wiernych odbywa si na mocy *ducha* Paskiego w Kociele, tak jak mówi o tym Aposto (1 Kor. 5:4). Pan jest w Kociele zoonym nawet z dwóch lub trzech zbierajcych si w Jego imieniu, by prowadzi i by szuka Jego kierownictwa. Std czytamy: „I tene da niektóre Apostoy, a niektóre proroki (...), ewangelisty, drugie te pasterze i nauczyciele (...) ku budowaniu ciaa Chrystusowego” – Efezj. 4:11-12. W tych wybranych czonkach Jego „ciaa”, Kocioa, s reprezentowane cechy „Gowy”. Zatem, tak jak przez swoje Sowo, nasz Pan Jezus sdzi, poprawia, prowadzi swój Koció przez cay Wiek Ewangelii. Przyjmijmy Jego wasn wy-

powied na temat pracy szenia swego Ciaa, zapisan w listach do siedmiu okresów rozwoju Kocioa, zanotowanych w ksidze Objawienia 2 i 3, gdzie czytamy:

Nasz Pan zwierzchnikiem Kościoła

„Pamitaje tedy, skde wypad, a pokutuj; a jeli nie chcesz, *przyjd* przeciwko tobie rycho, a porusz wiecznik twój”; „Bd wierny a do mierci, a dam ci koron ywota”; „Ale mam nieco przeciwko tobie (...) Pokutuje: a jeli nie bdziesz, *przyjd* przeciwko tobie w rychle i bd walczysz z nimi mieczem ust moich”; „Temu, co zwyciy, dam je z onej manny skrytej”; „Ale mam nieco przeciwko tobie, i niewiecie Jezabeli, która si mieni by prorokini, dopuszczasz uczy i zwodzi sugi moje (...) *daem* jej czas, aby pokutowaa (...) ja porzuc j (...) w ucisk wielki (...). A dzieci jej *pobij* na mier; i poznaj wszystkie zbory, em *ja jest ten*, który si badam nerek i serc; i *dam kademu z was* wedug uczynków waszych (...). A kto zwyciy i zachowa a do koca uczynki moje, *dam* mu zwierzchno nad poganami.” „nie znalazem uczynków twoich zupeonych przed Bogiem (...). Kto zwyciy(...) *nie wyma* imienia jego z ksig ywota”; „To mówi on wity i Prawdziwy, który ma klucz Dawidowy, który otwiera, a nikt nie zawiera i zawiera, a nikt nie otwiera”; „Oto *dam* niektórym z bónicy szataskiej (...) *przyjd* i bd si kaniali przed nogami twymi, i poznaj, em *ja ci zachowam* od godziny pokuszenia, która *przyjdzie* na wszystek wiat”; „Kto zwyciy, *uczyni* go filarem w kocie Boga mego”; „A tak, poniewa jeste letni, a ani zimny ani gorcy, *wyrzuc ci z ust moich*”; „Radz ci, aby kupi u mnie zota w ogniu dowiadczonego, aby by bogaty (...) *Ja którychkolwiek miuj, strofuj i karz. Bd tedy gorliwym, a pokutuj*” (Obj. r. 2 i 3, fragmenty).

Mamy tutaj sowa samego Pana pokazujce, e teraz kieruje On i koryguje swój Koció. Kulminacj tej próby (*krina*) bdzie nadejcie czasu ostatecznej decyzji (*krisis*) – nagród i kar.

Podkrelamy, e naley *zharmonizowa* te różnorodne wypowiedzi – niektóre z nich odnosz si do Ojca Niebieskiego jako „Sdziego wszystkiego” i naprawiajcego Koció, podczas gdy inne mówi, e Ojciec *nikogo* nie sdzi, ale cay sd przekaza Synowi. Nie s to wypowiedzi trudne do pogodzenia: same wersety podkrelej, e *obie* s prawdziwe, oraz zaznaczajc, e Syn jest reprezentantem i rzeczywistym przedstawicielem Ojca w dziele sdu (*krino*) lub okresowych próbach tego Wieku. Bdzie On równie Jego przedstawicielem w wydawaniu (*krisis*) wyroków – nagród i bolei – przy kocu tego Wieku. Ze swoim uwielbionym Kocioem Jezus bdzie sprawowa podobny sd (*krino* i *krisis*) nad wiatem w Wieku Tysiclecia – w dniu sdu nad wiatem (Dzieje Ap. 17:31).

Jak dotd mogo to by dla nas dziwne lub wyjtkowe, jest to jednak generalna zasada Pisma witego w kwestiach

odnoszcych si do Ojca i Syna. Na przykad, jeli chodzi o stworzenie, Ojciec Niebieski jest zawsze nazywany Stwórca, a jednak jestemy zapewniani, e Jednorodzony by zarówno pocztkiem, jak i kocem bezporedniego, osobistego Ojcowskiego stworzenia. Wiemy take, e „Wszystkie rzeczy przez niego (Jednorodzonego) si staj, a bez niego nic si nie stao, co si stao” – Jan 1:3. Ta kwestia jest wyjaniona przez Apostoa: „Boga Ojca, z którego wszystko, a my w nim; i jednego Pana Jezusa Chrystusa, przez którego wszystko” – 1 Kor. 8:6; Kol. 1:15-17.

Wemy kolejny przykad. W Psalmie 23, o podobnym wydiku, czytamy: „Pan jest pasterzem moim, na niczym mi nie zejdzie” itd. Ale czy nie zdajemy sobie sprawy, e wielki Syn Wielkiego Pasterza jest równie naszym Pasterzem? Aposto Piotr mówi o Pasterzu-Synu jako o „pasterzu i biskupie dusz waszych” (1 Piotra 2:25; Hebr. 13:20). Sam Pan mówi: „Jam jest on dobry pasterz” – Jan 10:11. Ale to nie wszystko: nasze sowo „pastor” oznacza „pasterz”, jak równie grecki wyraz oddawany w naszych przekadach jako „biskup”. Aposto mówi, e Bóg, Wielki Pasterz „ustanowi” ich w Kocie. Pisz równie, e Dobry Pasterz, Jezus, da te *dary* dla swego Kocioa. Czy istnieje konflikt pomidzy tymi stwierdzeniami? W adnym wypadku. Oba s prawdziwe i zgodne, jeli s rozpatrywane z prawidowego punktu widzenia. Gow pasterzy zborowych jest Chrystus, Dobry Pasterz; Gow Dobrego Pasterza jest Wielki Pasterz, a stado jest jedno. Kluczem jest jedno celu i sprawowanego dziea Ojca i Syna – „Ja i Ojciec jedno jestemy”. To stwierdzenie moe by waciwie zrozumiane jedynie w zgodzie z modlitw naszego Pana – stawanie si jednym Ojca i Syna (Jan 17:21-23).

Pytanie. Zaznacza Brat apostoelski nakaz, e my powinniemy sdzi, *krino*. Ale czy nasz Pan nie uywa tego samego sowa w Ew. Mat. 7:1, mówic „Nie sdcie (*krino*), abycie nie byli sdeni (*krino*); Albowiem jakim sdem (*krima*, wyrok) sdzicie (*krino*), takim sdeni (*krino*) bdziecie”? W jaki sposób moemy pogodzi te nakazy Pana i Apostoa?

Odpowied. Te dwa nakazy zgadzaj si ze sob. Aposto mówi o obowizku Kocioa jako *Kocioa*, by sdzi swoich członków w kwestiach moralnych. W powyszych stwierdzeniach Pan dezaprobuje krytycyzm, oskarycielstwo i *indywidualne* osdzanie drugih.

W innym miejscu Aposto równie dezaprobuje *indywidualne* osdzanie, oskaranie, obmawianie itd., mówic: „Ale ty przecze potpiasz (*krino*) brata twego? (...) A tak ju nie sdmy (*krino*) jedni drugih; ale raczej to rozsdzajcie (*krino*), abycie nie kadli obraenia ani dawali zgorszenia bratu” – Rzym. 14:10,13.

Wskazówki dla Ciała Chrystusowego

Nasz Pan nie tylko akceptowa osdzanie ze strony Ko-

cia, ale da wyrane wskazówki dla wszystkich jego członków, zwracając uwagę na to, jak unikn *osdzania* siebie nawzajem i jak poddawać się sądowi Kocioa jako Cia Chrystusowemu.

1. Powinni unikać rozsądzania o winie lub umyślnym czynieniu zła przez brata lub siostrę. Ponadto powinni usiłować zbadać sprawę prywatnie, by ktoś mógł zobaczyć swój błąd.
2. Jeśli to okaże się nieskuteczne, ten, który czuje się poszkodowany (jednak wciąż nie osądzając swego brata jako umyślnie grzeszącego), powinien przywołać dwóch lub trzech braci, by wysłuchali obu stron sporu (tak jak sugeruje Apostoł, przywołani bracia powinni być „mądrzy” – 1 Kor. 6:5 – uznani przez oskarżającego, jak i oskarżanego, by usłuchali i podporządkowali się do ich osądu).
3. Jeśli bracia wezwani jako sędziowie, wybrani jako „mądrzy” bracia, wydają wyrok przeciwko oskarżycielowi, to powinno rozstrzygać sprawę, oskarżyciel powinien zauważyć swój błąd. Jeśli tego nie uczyni, oznacza to, że nie chciał *ustalić* prawdy, ale że osądzał brata według osobistych urazów, przed czym Pan i Apostoł nas ostrzegają. Jeśli oskarżyciel nie jest w stanie zobaczyć sprawy w całości, w takim samym świetle jak jego „bracia”, powinien on mimo wszystko pogodzić się z ich decyzją, zaufać i

modlić się do Pana, by prowadził go do jaśniejszego widzenia spraw. Jednak jeśli bracia wezwani na sędziów zgodzą się z oskarżycielem, oskarżony oczywiście powinien ustąpić – zwłaszcza jeśli sam uznał sędziów za „mądrych”. Naruszytel sądu „mądrych” braci (jeśli sprawa była uznana za wystarczająco poważną) powinien zostać oskarżony, a sprawa powinna zostać postawiona przed zborem, którego decyzja jest ostateczna, a jej zlekceważenie prowadzi do wyłączenia ze społeczności (Mat. 18:15-35).

Rozpatrzylimy to pytanie szczegółowo, ponieważ obawialiśmy się, by co z wyżej opisywanego zagadnienia nie zostało uznane za aprobowanie przez nas *osobistego* osądu. Jednakże Pan uznaje swój Koció, obiecuje przez niego działać i wydawać *swój* sąd dla tych, którzy go szukają, obiecując w cznoci z nami, że gdzieś dwaj albo trzej zgromadzeni w imię jego, *tam jest w porządku ich*. Dużo trudności wielu jest ich *brak wiary*; nie wierzą oni Paskiemu Słowu ani nie ufają Jego opatrznoci, ale chcą brać sprawę w swoje ręce. Głównie to jest problemem u osób, które tkwią w błędzie.

Watch Tower
R-2430 (1899 r.)
„Straż”